

Albert Ferenc: Melletted...

Mikor már nem lehetek melletted,
s ha hiányomat érzed olykor,
csak hunyd le szemed és láss! Ott leszek én!

Ott leszek én, mint széllel hajló nyírfaág,
s rajta rezgőn kicsiny levél;
alatta a fű, mi suttogva mesél,
fű közt rejtőző apró vadvirág,
mely néked bontja ki szirmát
és rajta énem, mint méhecske döngicsél.

Ott leszek én égbékjén, mint báránfelhő;
függönyödet meglebbentő,
lágyan simogató, gyengéd szellő;
erkélyeden hajnali harmat,
balzsam, mely puhítja ajkad,
simítja arcod; s leszek érzéki mosolyod.

Ott leszek én sejtelmet szövő éj leple,
bújva ezüstös holdfényben,
hullócsillag őszi varázsában,
bronzán a sárguló falevélnek;
vándordarvak közt az égen,
mikor feletted szállnak suhogva, serényen.

Ott leszek én, mint mezítelen nyírfaág,
ablakodon nyíló jégvirág,
csivitelő, éhes kis cinege,
arcod húsító apró hópihe,
meleg takaród zord télben;
tűzön fahasáb, mely felhevít hideg éjben.

Csak hunyd le szemed és láss,
ha hiányomat érzed olykor,
mikor már nem lehetek melletted!
Ott leszek én!